

Número -4  
Març 2021

#UnBessito

# CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix



## OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

**Què ens heu comentat:**

Estic cansat de aguantar animalades  
vostres, fart, tip. Basta!

# EDITORIAL

## Perdent es corbam...

Mentre riem de gent que normalment xerra només amb guió, es tanca gent a la presó pel que diu i n'hi ha d'altre que defensa que la Terra és plana, seguim barallant-mos pel nom de la nostra llengua. Perdem es corbam i la paciència mentre ens fotem del ball i els sonadors.

Ens indignam amb el cul aferrat al sofà i enviam piulades enginyoses. Ploram pels racons, cerquem bregues virtuals, sopam per videoconferència i esperam que aviat tot s'arregli tot sol.

I, per variar, com cada mes, vos presentam un número més, el **número -4** del *Cerebreco*.

## DOTZE NÚMEROS

En queden quatre comptant aquest.

Si voleu donar suport als i les creadores que hi participen i veure més números publicats podeu fer donacions aquí:

<https://ko-fi.com/cerebreco>

Podeu enviar *hate mail* (amenaces de mort) i altres missatges a:

**cerebreco@protonmail.com**

o cercar-nos per Facebook, Instagram, Twitter i Telegram com:

**@cerebreco**

## PREGUNTES FREQUENTS

**Com sempre, els catalans es mouen per doblers.**

Esteim contents amb la nostra companyia, no torni a telefonar.

**Em sembla de mal gust!**

Ai, moltes gràcies, rei... quina part exactament?

**Els més collos, fan rellotges a Catalunya.**

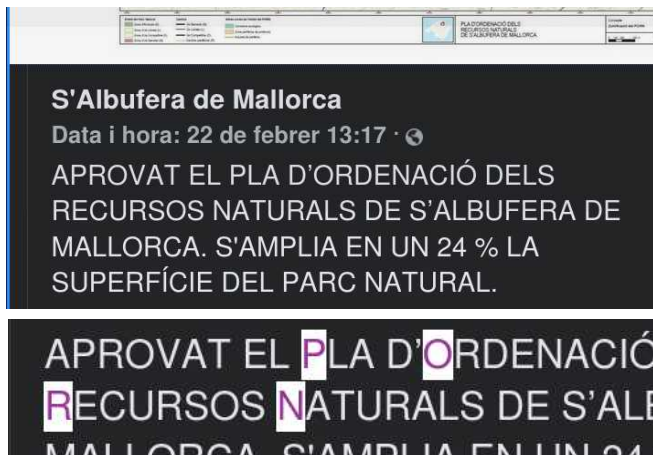
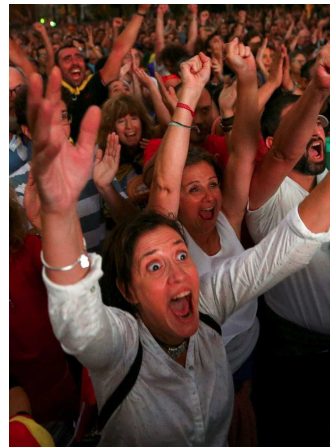
Seguiu insistint. Segurament, algun dia trobareu qualcú a qui l'interessi la vostra opinió.

Pero porque les han dejado calvas/os? Y qué hace el Iñigo Montoya quejándose?

Manté cert interès però es nota que és una òpera prima. És difícil de seguir encara que s'ha escrit amb *carinyo* i gràcia. Quatre estrelles de cinc.

No lo pillo, quienes son ellos y nosotros?

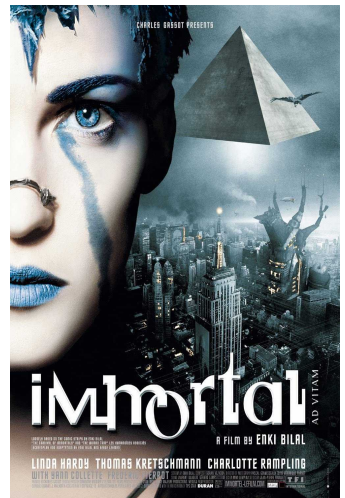
Si ho has de demanar, sou *ellos*.



# COSES DE L'HETEROPATRIARCAT

Fa uns dies que veig massa pel·lícules (encara que pugui semblar que no n'hi ha prou mai). N'hi ha que són per fer de fons mentre dinam, n'hi ha que són guapes i n'hi ha que són per mirar amb atenció. Un dels meus gèneres preferits, és la ciència ficció (oh, sorpresa), per dolenta que pugui ser, si té un poc de contingut m'entretindrà. N'he vista tanta que és difícil sorprendrem encara que sigui bastant fàcil de despertar el meu interès. Fa uns dies que he vist [Immortel \(ad vitam\)](#) (2004) i vos puc assegurar que no sé què he vist.

Visualment, no saps si està a mig cuinar o un resultat cercat (cosa que no em molesta), l'ambientació és molt de còmic i l història és un poti-poti de moltes coses que donaven a entendre que es basa en una obra molt més àmplia del que es veu en pantalla. Als crèdits finals, diu que està basada (lleugerament) en una trilogia de n'Enki Bilal (artista iugoslau criat a França, m'interessa). Ah, que també és el director de la pel·li, doncs ja me llev dubtes i se'm creen de nous.

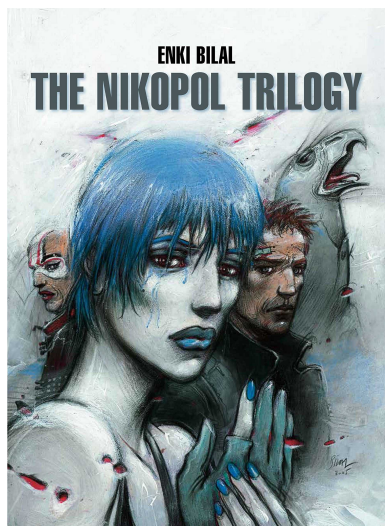


He llegit la trilogia en el que està basat el film i l'he trobada dispersa (o *lost in translation*) però el que m'inquieta (i aquí ve el moll de la meva secció) és el tractament dels personatges. Dels principals: un déu mascle, un home humà mascle i una dona no humana femella.

Del paper a la pantalla el déu s'escapa per fer coses divines al pla humà sense massa raó, i es tradueix com un déu que vols passar els seus

darrers dies de déu al pla humà sense massa raó (bé). L'humà mascle home, al paper, és un oblidat condemnat per dissidència i a la pantalla també (més o manco. Bé) i dona no humana femella que al còmic és una periodista que vol ser mare, es tradueix al film com una violada. No me fotis. Seriosament? Aquesta era la millor forma de «millorar» el personatge? D'explicar-ho?

Després cerques l'edat d'en Bilal i pots entendre moltes coses, clar.



Perquè els humans no podem evolucionar... «a mi és que em varen criar així», sí, però han passat trenta anys d'això. T'has mort? El cervell no et funciona després d'un número concret d'anys? No xerres amb la gent? No mires el món?

No ho sé, potser és que jo estic més preocupat per allò eteri que pel més mundà, coses de viure a una altra dimensió. Vos anim però a fer una reflexió semblant amb el vostre entorn i

veureu què passa. Com les persones privilegiades vos diran allò de «bé, no és tan important» mentre que la resta potser van un poc més enllà i vos contesten que «si mires un poc críticament, ho hem de cremar tot». Doncs sí, cremem-ho tot. Què puc fer més que provr de donar eines a qui ve darrere i, sense voler, repeteix els patrons que ens veu, no els que ens sent dir.

Fris de poder tornar al cinema i per començar a cridar «Masclisme!» com un detector de bajanades que perpetuam ja massa temps.

Joan CiberSheep

no humà al paper, cossioli  
per fer guapo de fons, al film

# DISSENY GRÀFIC PER DALTÒNICS

RES és  
IMPOSSIBLE!

Tècniques  
trucs

Pantонера gratis

Feina segura  
després del curs

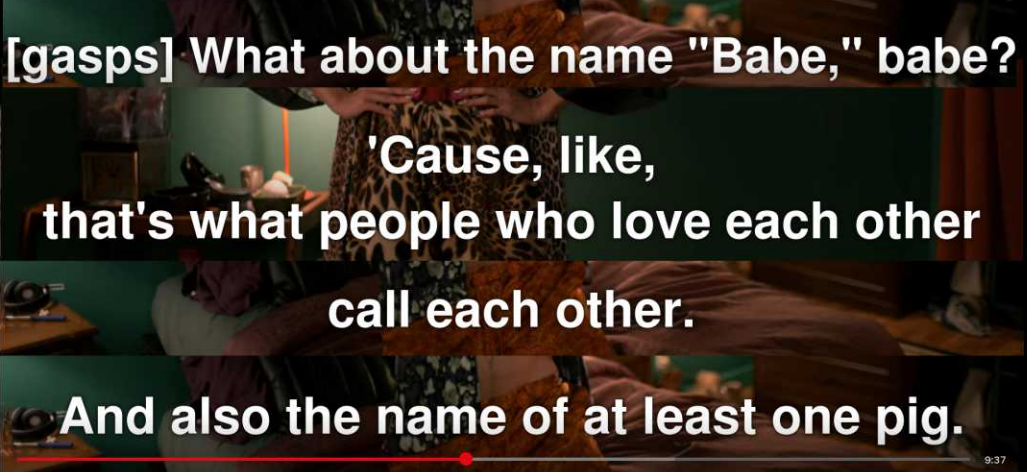
Es pot pagar a plassos

email a [disseynograficperdaltonics@resesimpossible.com](mailto:disseynograficperdaltonics@resesimpossible.com)

Lost in Translation

# TRADUCCIONS DE PERDUTS

Sèrie: Bonding



[gasps] What about the name "Babe," babe?

'Cause, like,  
that's what people who love each other  
call each other.

And also the name of at least one pig.

9:37

←




Por eso yo te llamo así.

9:37

\*Què et sembla el nom «Babe», carinyo?  
perquè així es com s'anomenen  
les persones que s'estimen  
I el nom de, com a mínim, un porc


Pel·lícula: Elvira, Mistress of the Dark

A still from the movie 'Elvira, Mistress of the Dark'. Elvira, with her signature black hair and makeup, is looking at an older man in a grey suit. He is holding a small object in his hand and looking at her with a slightly concerned expression.

¡Bonita chaqueta!  
¿De qué museo la sacó?

Say, nice jacket.  
Who shot the couch?

\*Guapa sa jaqueta. Qui va matar el sofà?

A still from the movie 'Elvira, Mistress of the Dark'. Elvira is in a dressing room, talking to a man in a red and black plaid shirt. She is looking at him with a playful expression. In the background, there is a brick wall with the word 'Elvira' written in a large, cursive script.

Créeme, será una ovación de pie.

Oh, God, I'm telling you, it's a guaranteed  
standing ovulation.

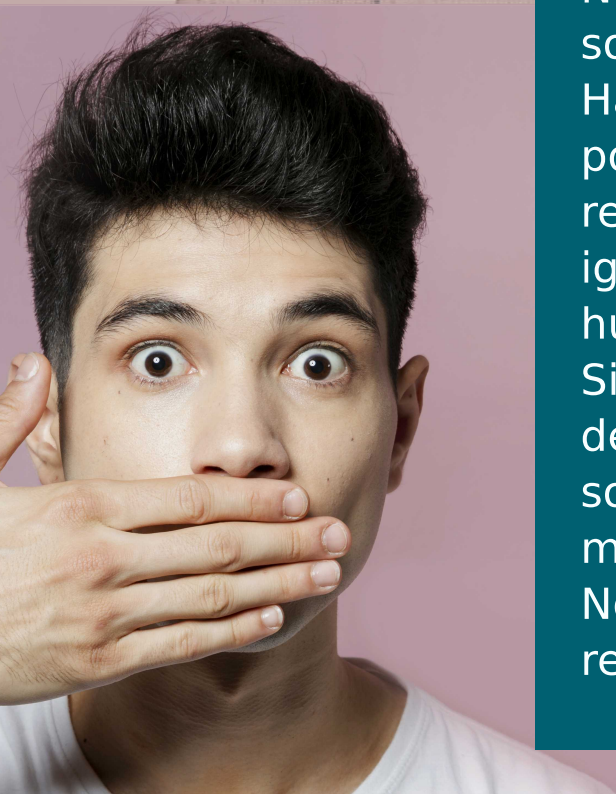
Deu meu, ja t'ho dic ara,  
l'ovulació de peu està garantida



# DIVERSIDAD CEREBRICO

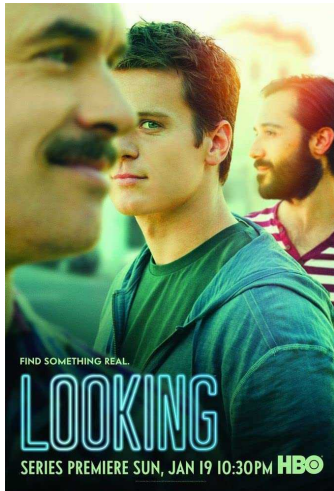
por Mj

No son sordomudos, solo son SORDOS. Hablan «raro» porque no tienen referencia auditiva, igual que tú si no hubieras oído nunca. Si tienen capacidad de hablar o emitir sonidos, no son mudos. ¿Lo pillas? No les faltes el respeto.



# QUÈ ENS HA SEMBLAT?

## Looking (2014, 2016)



Aquesta sèrie, que acaba amb un telefilm com a capítol final, vos recordarà molt el to general de *Tales of the City* (5 Armisteads Maupin), i no només per l'elenc comú del recent remake. És agradable veure sèries amables que van de bon rolló (4 Mòniques Glaenzel), encara que tinguem com a protagonista un tipus egocèntric, pagat de sí mateix i que es mostra sempre provant d'ajudar els altres però que el que fa finalment és donar embafar amb les seves paranoies insofribles (4 Santiagos Segura).

S'agraeixen les trames que no es centren en la violència, fer pena i insistir en clixés avorrits ja amb personatges estereotipats i fets (1 Melrose Place).

## Uncanny (2015)

Si vos agrada la ciència ficció, gaudireu d'aquesta pel·lícula (encara que si vos agrada massa el gènere, segur que vos recordarà a d'altres i potser faríeu bé de mirar una altra cosa) (1 Órbita 9).

Les comparacions amb [The Machine](#) (2013) són òbvies. To pau-sat, ambientació interessant, entorn tancat, desenvolupament elegant (4 Catherines Zeta-Jones).

És ver que en general queda un poc a la superfície (5 Chris Pratts) i podria haver anat un poc més enllà i endinsar-se a un diàleg més madur i profund però si ho pensau un poc, no li fa falta. No vos canviarà la vida però tampoc fa falta (3 Pacos Català).

MARK WEBBER    LUCY GRIFFITHS    DAVID CLAYTON ROGERS





# 21 SEGONS

Chisca Miro

es moltfort tia!

**Avui na Chisca passarà 21 segons com *real fooder***

Hola pues nada que hoy me han pedido que sea real fooder que resulta que es gente que quiere comer **#healthy** que dices tía yo ya me hice una ensalada un día, pero en verdad lo más importante es leer mucho y decir **#AOVE** todo el rato, pues eso tia que hay que pasar mucho tiempo en el merca, que como éste año se llevan los plumíferos pues bien y tal, que en verdad si quieres te bajas una app que te dice qué tienes que comer que piensas mira pues como para ligar y eso, que al final dices tia yo ya comía tostadas con aguacate antes **#iwasfirst #foodie #instafood** pero bueno, que he quedado con un tal Javi96 del tinder que le he dicho que llevo una berenjena que en verdad ni me gustan pero se ha puesto muy contento. Es muy fuerte tia.

**#realfooder #ensalada #buenosprocesados**

**#aove #AceiteOlivaVirgenExtra**

# LLESQUES DE VIDA (V)

## Foc

–*Je suis arrivé!* –El seu accent era prou bo, li havien dit, segur que ho havia dit tot malament però. N'Alfred va tancar la porta en arribar, va deixar la maleta al rebedor i va entrar a ca seva. De fons se sentia aquell disc que posava en Lluís quan tenien sexe i es va encalenticir.

En Lluís comparegué tot d'una, completament nuu excepte per un corbatí, uns guants blancs i un llaç vermell fermat al penis.

–Mir... –va començar a dir n'Alfred però ell el va fer callar, fent un ballet ridícul però que funcionava, vaja si funcionava. El va agafar de la mà i se'l va endur al dormitori on varen boixar de forma intensa, quasi violenta.

Després d'una pausa i una bona estona de fer-se moixonies, encara en silenci varen follar, de forma curosa, íntima, calenta, sense frissar.

Més tard encara, varen fer l'amor tendrament, com ho fa la mar a mitja nit. Sense parlar, llepant l'arena suaument, sabent que no hi ha un ahir, sabent que no hi ha un demà.

## Cendres

–Moriré, ja ho veuràs, abans d'arribar –es lamentà n'Anna que tenia la sensació d'haver estat caminant durant anys però el cert era que li quedaven dos carrers, que va pujar lentament. Va entrar al pis arrossegant-se sorrera, sense alè.

–*Son horas, no?* –Va sentir en José que s'atracava des de la cuina–. *Te parecerá bonito. Aquí preocupados, no das señales de vida y con el teléfono apagado. ¿Pero de qué vas? ¿Dónde has estado? ¡Mira qué cara traes!* –No ho havia acabat de dir que va caure–: *¡Me cagontustampa mil veces! Me lo habías prometido, me lo habías jurado por tu madre y mira*

*como vienes. ¿Qué? Buena la fiesta, ¿no? Te has metido todo lo metible. Me has decepcionado y no sabes cómo...*

N'Anna el mirava como si fos una tereseta d'aquelles de colorins de la tele. «Un pep» va pesar. Cosa que li va fer una gràcia que la seva cara no podia transmetre. «Ho enteneu? Un pep». Va dir mentalment a una audiència que existia només a la seva imaginació.

–Eeeerrr... pufff –és l'únic que va poder contestar i se'n va anar cap a l'habitació.

*–No, si ahora se irá a dormir la señorita. Es que no me lo puedo creer. ¿Qué edad tenemos? ¿No tienes que ir a trabajar? ¡Contesta! –Ja havia perdut la paciència però ella no va contestar. Només volia ressuscitar després de jeure i no podia pensar en res més. Ara mateix, tota la resta se la bufava molt.*

En José, no es veia les celles de l'empenyadura, amb la cara vermella, estrenyia els punys, impotent. Això no quedaria així. Deixaria que se li espassés i ja el sentiria, ja. Però ell ara, sí que havia d'anar a la feina que arribava tard, així que bufant i remugant es va preparar per partir.

## Fum

N'Alfred es va començar a deixondir poc a poc. Volia fer un poc es ronser al llit però. Va fer un estirament de cames i braços, un badall sorollós i es va pensar si havia de fer mitja volta i tornar-se'n a dormir.

Què més es podia demanar de la vida? El sol entrava suau encara per la finestra i no havia de fer absolutament res de res. Bé, sí, però no ho volia pensar.

–Aaah no! Ara no m'ho puc llevar des cap. És que és gros s'assunto! –Ja estava fet, s'hauria d'aixecar ara. D'aquí cinc dies havia d'exposar i encara no tenia ni el tema, ni totes les obres acabades–. I mira que aquest cop m'havia posat amb temps, no m'ho puc creure.

Va fer-se un safareig de cafè i va mullar unes galletes d'oli. Va anar al bany. Després es va dutxar, va trobar unes revistes que volia retallar, un

disc que feia estona que tenia pendent escoltar. Va voltar com un borino per la casa. Va recordar que havia d'aprofitar les restes de la gelera. Va engegar la ràdio, mirà el seu correu i va quedar embambat mirant unes ombres i reflexos a la paret, que formaven formes misterioses i absurdes, de no res en concret.

–Idò. –Havia passat quasi tot el dia–. I encara no sé de què vaig. –Es va començar a angoixar. Li faltava la respiració. Va sentir la porta que s'obria.

–¿*Quién hay aquí?* –En Lluís, d'enfora, exagerant l'accent.

–No no no no. –Va xiuxiuejar n'Alfred–. No pot ser, he de fer encara moltes coses...

–Mmmh? –En Lluís el va besar–. Què? Nervió? –Es notava d'enfora. Espatles pujades, despentinat, mirada perduda, sense fixar-la en res–. Mira que ets fàcil de llegir.

–Eh? Ah, sí. –N'Alfred contestava des d'un altre pla d'existència. Lluny del món real. Era millor dur-lo amb cura en aquells moments. Pobret, que n'era de fràgil segons com.

–Bé, vaig a fer es sopar. Ja ho diràs quan hakis tornat... –va dir en Lluís fent un poc de broma.

–Sí, sí. Gràcies, molt bé... –Se'l sentia d'enfora. Va aterrar momentàniament–: Hi ha un mendrongo fet de restos... potser ho pots aprofitar...

Va fer una respiració profunda. Estirà els braços i va pegar botets per la sala.

–Conceeeentra't. Una idea, –es va dir–, una idea principal. Però ha de ser una de bona. Mmmm... un tema universal? Què l'interessa a la gent?

De sobte, va caure: no tenia ni idea del que feia la gent *normal*, bàsicament perquè no l'importava gens.

–El futbol supòs. –Va pensar–. I aquella música que no és sofridora. De vegades m'agradaria ser un poc més idiota i poder disfrutar d'aquestes coses. Seria més feliç –va deixar una pausa–... o potser no... jo què sé.

Va engronsar el cap com per llevar-se els mals pensaments de damunt i, reconeixent que no anava enlloc, va anar a estar amb en Lluís. Avui no faria res de res. Més valia gaudir del moment i deixar que els subconscient fes la seva feina o trobar un fum que poder vendre.

## Pols

N'Anna es va despertar, de nit. Va anar a les fosques a la cuina perquè es moria de fam. Va pegar una mossegada d'un bullit que havia quedat dins la gelera, directament de l'olla, sense encalentir ni res. Va afegir només un raig d'oli i un poc de sal. Ni va seure. Amb l'olla a una mà i una forqueta a l'altra. Descalça, mirant l'extractor com si fos la cosa més emocionant del món. Després va connectar el mòbil, el va engegar i va sentir com rebia un caramull de notificacions.

–Trenta-quatre telefonades perdudes i noranta-quatre missatges! –Es va sorprendre. I va tornar aturar l'aparell. Ara no tenia esma de mirar-les totes, ni de fer-hi res al respecte. Un ginet sí que es va fer, carregadet, amb llimona sucada.

Després de beure-s'ho, es va tornar al llit, mig tèrbola. Amb un somriure estúpid a la cara i la respiració lleugerament accelerada.

Continuarà...

Aman Nòlem



**Transports Mallorca** @erTIB\_tobusses · 3 min

Ahir, despús-ahir i la setmana passada retards a totes les línies. Línia 1-400 s'[anul.la](https://www.annul.la). Perdonau les molèsties #mouteBé



anullaaa  
anullaaa  
🔗 anul.la



# Mi *Crush, Boom, Bang*

Ella había venido como todos los días a darme clase de lengua de signos, todavía no sé por qué mi padre se empeñó en que yo la aprendiese. Era una chica guapa joven y sorda.

Hoy me propone ir a dar un paseo. Tengo que darme cuenta de que los sordos no están tan «aislados» y que disfrutan de cosas que las personas oyentes pasan de largo, para poder aprender bien la lengua de signos.

Llegamos al parque y me dijo:

–Dame la mano. –Y me la puso en una pared metálica que tenía bolas. Yo no entendía qué quería, pero se me erizó el bello nada más tocarme. Ella me sonrió de forma coqueta, ¿se habría dado cuenta?

–Pon la otra también si quieres. –Me dijo en un intento de reconducir la situación. Entonces empezó a tirar las bolas por unos canales que había en la misma forma metálica y noté como vibraba. Me salió una sonrisa instantánea y me dijo:

–¿Ves? Así escuchamos música. ¿Quieres saber otra cosa? Que depende de la intensidad de la vibración, nos invade más o menos y también la podemos comunicar

–Yo le miré, como diciendo «no lo entiendo no es posible» con mis manos aún pegadas a la estructura metálica. Estaba pegado, no quería separarme. Me dijo:

–Mira. Ponte de espaldas a mí, apoya tu brazo izquierdo en la estructura a todo lo largo y la mano también. Tu espalda contra la mía. Y en el lado que nos queda libre unimos las manos.

Y así, de espaldas, y sintiéndola en todo mi cuerpo y darme cuenta de lo nervioso que me estaba poniendo me dice:

–¿Qué crees que sentiremos?

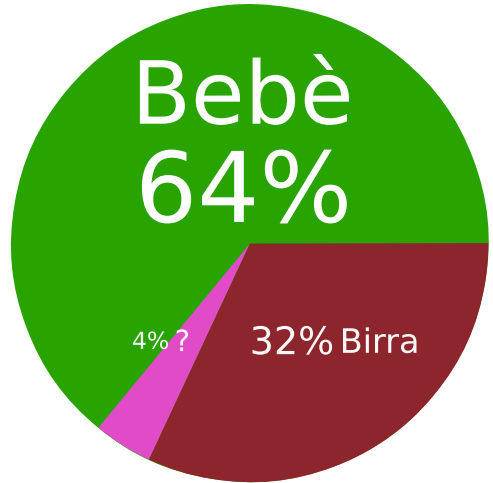
–No sé. –Balbuceé.

–Prepárate para un concierto de rock. –Y cuando estuvimos ya preparados, se soltó un momento, tiró varias bolas y volvió a cogerme de la mano. Y un cosquilleo empezó a percibirse en mi brazo y empezó a invadirme el cuerpo, más grande, más intenso y sentí como ella vibraba. Fue un momento mágico.



# BEBÈ O BIRRA?

Resultats del número anterior:



*! Aquesta panxa és de boixar o de beure?*





Preu €

Descripció un poc  
flipada.  
Opinions de gent que  
no coneixem



Preu €

Descripció.  
Quantita i materials



Preu €

Una descripció  
molt flipada.  
Color i textura

Condicions que ningú llegeix © 2021

VS

## WEB GUBERNAMENTAL

Participació, enfurengiments i contramondició

Justificació del servei  
Informació de forfonios  
Missatge constitucional

Ara més  
fàcil

Menú ràpid  
Info. de farfanios  
Notificacions

Catalano

Normal

Notificacions principals  
Avís important  
Anuncis destacats  
Preguntes freqüents

Fagantes del ciutadà  
Fanrunígues  
Anuncis importants  
Empreses i ciutadania

Fagantes al ciutadà  
Morgònides importants  
Informació principal  
Altres indentificacions

Justificació de l'anunciat  
Serveis principals  
Places obertes  
Aquí no és.

Menú principal  
Mafronios  
Renovació imperativa  
Renovació principal

**DESTACATS!**

- Plazo final de pago
- Farjornos finales
- Otros moribindios



# PENISPOTTING

Mem si el trobau

FILMINGCAT



**Pel·lícula:** Querelle (1982). **Minut:** tots

# Wonderful Pictures

by Mj



# Temps d'esplai

# RECEPTES

## RAOLES DE BLEDA

**Dificultat:** de pàrvuls (si heu fet crêpes o una truita d'ous. Si no, passau a la secció següent)

**Ingredients:**

- Bledes (geni, som un geni) es pot fer amb col o ambdues
- Farina
- Sal i pebre bo

**Preparació:** En teoria a la recepta que em va arribar es feien servir només els tronxos de les bledes (la meva padrina deia que érem tan pobres que ens havíem de menjar fins i tot els tronxos de les lletugues, com els porcs... tenia molt bon sentit de l'humor) però jo ho faig amb tota la bleda, no fotem. Eh? Que podeu agafar qualsevol tipus de verdura que tengueu a mà. Bé, que anau a l'hortet i agafau bledes (poden ser de les velles, les tendres deixau-les pel bullit) o quines siguin si no vos heu criat a la postguerra. Si compreu aquesta perquèria que venen en bosses, deixau de llegir ara mateix, que no responc dels meus actes.

Rentau les fulles (sembla mentida que hagi d'escriure-ho) i escaldau-les o si les voleu matar un poc el gust, feu-les bullir una estoneta.

Després, colau-les i guardau un poc de l'aigua. Tallau en juliana (sí, per llarg que si no *cinvi di gist pirqui i ni sirt bí*) tan prim com vulgueu. Jo faig els tronxos més prims i les fulles més gruixades però bé, és perquè tenc temps.

Posau les bledes dins un bol, afegiu sal, pebre bo, un tassó de farina i un poc de l'aigua del bullir, mirant de fer una pasta un poc més espesa que l'ou batut (la idea és que hagi més bleda que farina, excepte que vos agradi el pa, que se pugui agafar amb una cullera però).

Posau un dit o dos d'oli de fregir dins una paella a foc baix i, quan sigui calent, anau afegint cullerades de sa mescla i deixau que facin, sense cremar-les ([Pantone 3435-C](#)).

Una cos ben important, no mengeu mentre les traieu de la paella que si no, no dinareu o no pensareu en fer la foto de rigor (com m'ha passat a jo).

Joan CiberSheep

# QUAN SIGUI GRAN

per JCS

Què li diries al teu  
jo de fa deu anys?

Me diria:  
«Tito, d'aquí  
deu anys,  
no tornis al  
passat a  
xerrar amb  
tu mateix  
que crearàs  
una  
paradoxa  
que ho  
fliparem!»





# NOTISIÓN!

## El titular destacats del dia:

**ESPORTS:** Un futbolista ha declarat: «Er furbol esasín.»

**CULTURA:** Un pintor diu: «Cadascú ho pot interpretar com vulgui.»

**INTERNACIONAL:** «A Madriz han obert un hipermercat.»

**NACIONAL:** «Madriz, prospera adequadament.»

**LOCAL:** «Madriz no torna les telefonades.»

## Horòscop març

**Àries:** Encara que volies acabar aquell projecte que fa anys que tens a mitges, aquest mes tampoc ho aconseguiràs. Calma, ja *si eso* el mes que ve, no ve d'ara. En l'amor, provaràs de mesclar bombolles amb el butaner. No estarà interessat. Deixa un all baix el coixí. Dia de la sort tercer dimecres horabaixa.

**Taure:** Tothom se'n riu de tu quan penges. Seria bona idea fer les conferències vestit. A la feina bé, t'engegaran demà així que tindràs molt de temps per mirar internet. Penja una dent de la capçalera del llit. Dia de la sort: Demà.

**Bessons:** Ara no és el moment de començar el negoci aquell que dus setmanes planejant. Has telefonat a la pizzeria de la cantonada? Cerquen gent. Amor: ha ha ha. Dutxa't. El primer dia de lluna plena, surt a la terrassa i pixa cada un dels racons. Dia de la sort: dimecres.

**Cranc:** Aquest mes no serà el teu, ja t'ho dic ara. Concentra't en millorar com a persona perquè fas un poc de pena. Prova de llegir algo, veuràs que no fa mal. En l'amor bé. *Bueno*, com ara. Mentre no se n'adoni que li vas darrera no tornarà a cridar a la policia. A primera hora del dia agafa un espellada de sal, fes tres bots i tira-la per damunt el cap. Dia de la sort: 2.



**Lleó:** Talla amb el passat, ja es hora. També amb el futur, *pa lo que te queda*. Vull dir que tot molt bé. No facis plans a llarg termini i no passis pena pels duros. Ja se encarregarà de tot una altra persona. Deixa un euro al replà abans d'anar-te'n a dormir. Dia de la sort: 9.

**Verge:** Tot meravellós, aquest és el teu mes: Te tornaran els dos euros que et deuen i te convidaran a una videoconferència inesperada. El món és teu. En l'amor... doncs no... no es pot fer res. Tornar-ho a provar el mes que ve. Cada cop que passis per davant un mirall, estira't de l'orella. Dia de la sort: 1

**Balança:** Finalment sembla que tot encaixa. Vigila al banc les comissions, beu suc de taronja i tapa't per dormir. En l'amor, com t'ho dic... Vigila, lleó podria provar de començar qualche cosa amb aquari, però taure podria interposar-se. Aries enverinarà la relació i peixos no ve de cara. Banya un dit dins la sucre i fes un Ave Maria abans d'anar a dormir. Dia de la sort 30.

**Escorpió:** Ara, plores, no? No me venguis amb *cuentos*. Clar, ara amb les crosses no és tan fàcil, no? Doncs això. T'ho haguessis pensat abans, cap de fava. Dia de la sort: Plora, plora. Mem si n'aprens.

**Sagitari:** T'he posat una demanda. Ja t'arribaran els papers, que en el fons això és tot culpa teva. Nooo, si no fossis tan així com ets, ho haguéssim pogut arreglar com gent civilitzada, però noooo, havies de ficar *sizanya*, clar. Dons mira com acaba. Au. Dia de la sort: Cap.

**Capricorn:** Me sap greu però passaràs una temporada no gaire bona. Calma, amb arròs es pot viure una bona temporada. Amor: Amb arròs podràs viure una bona temporada. Abans de dinar, fes tres glops d'herbes i mossega una ceba. Dia de la sort: abril o maig.

**Aquari:** Notaràs que cada dia ets un poc més de dretes. Ja sol passar això. Deixa l'alcohol del tot. Amor: jo esperaria, no sigui que te duguis un *susto*. Passat un plàtan pelat pel coll abans de sortir al carrer. Te protegirà del mals esperits. Dia de la sort 7.

**Peixos:** Veig una època convulsa però no com t'agradaria. Vigila la dieta, dutxa't, paga internet seriosament, t'has d'ajudar tu primer i la resta... bé, a qui vols enganar? Amor, tu has fet tot el has pogut. Ara està en mans dels advocats. Cada cop que entris al bany, digues «Jesús, Maria i José ajudau-me bé». Dia de la sort 17.

# Betumbelmon\*

per JCS

Tradicionales,  
bonen  
enganten,  
modernen...

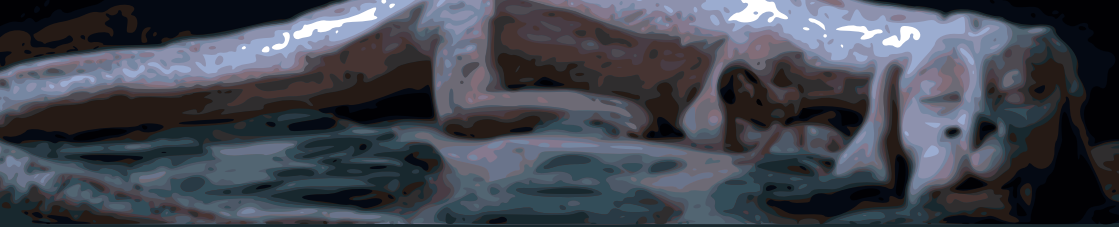


Arruixen bitch!

\*Sí, ha de ser «Vatua amb el món»

*Mistress Perenque*





# The Neverending Story

–Bien, chico, ¿sabes qué haces aquí?

Me limité a levantar los hombros como un niño pequeño. Volvió a entornar los ojos e inclinándose hacia adelante dijo:

–Creo que tenemos trabajo. ¿Has traído la carta y las gemas?

Miré un segundo a Marie y me hizo un gesto de aprobación y yo sentía que estaba dando el pago por mi vida, al fin y al cabo, no conocía realmente bien a nadie.

–Sí.

Abrí la mochila y empecé a rebuscar como en el bolso de Mary Poppins y a mi mano fue la llave del Delorian. No me han pedido por ella, y algo en mí me dijo que me lo callara. Yo no había visto nunca ese coche y si era de mi padre y en casa no estaba... debía estar por aquí. He de encontrarlo. Enseguida saqué la bolsita de las gemas y la carta. La señora envuelta en humo cogió la carta y empezó a leer:

–«Mi corazón llora... el tiempo pasa inexorablemente... poderes ajenos... momento con ansia... las gemas del infinito y no caigan en manos maliciosas... adiós señor Jones. B.»

–Espero que tu padre no se haya equivocado.

–Bueno estoy aquí, de momento, y no me han quitado nada. –Su mirada de desaprobación fue evidente.

–Quiero mis cosas, yo no he venido a que me juzguen. –Dije lo más serio que pude. Esta señora estaba empezando a caerme mal.

–Mira, no sé cómo te llamas, y si eres hijo de quién dices ser, tienes algo que solo unos pocos tienen y, la verdad, es que no lo veo en ti. Y no son tus cosas, nos las han hecho llegar a través de ti. –La condescendencia con la que hablaba era irritante.

–Yo no soy un mensajero, le mandaron esto a mi padre muerto, ¿se acuerda? A ver si la próxima vez se lo mandan a alguien vivo. ¡Y no me importa nada lo que vea en mi o no! Yo solo quiero volver a mi casa y no sentirme continuamente perseguido. –Estaba nervioso, esta mujer no me gustaba.

–Ya no hay vuelta atrás, cariño y nos hemos de conformar contigo. –Dijo con una sonrisita de superioridad.

Le quité la carta y la bolsa de las gemas. Ni se inmutó, sabía que no me dejarían salir y menos por la puerta donde está la especie esa de Hulk. Marie le hizo un gesto de incompreensión a la mujer y ella le correspondió con otro de «Déjalo ya entrará en razón».

Como aparentemente no estaban preocupados y parecía que me iban a dar un poco de margen, fui a buscar a Gizmo, Marie me siguió.

–¿Qué pasa?

–No me fío. –Le dije entre dientes, de repente sentía que todos querían oír lo que decía.

–¿De mí?

–Ya no sé qué pensar. –Marie torció el gesto, le había molestado. Vi a Gizmo a lo lejos con unos cuantos más como él.

–Hola. –Dije al llegar y me sentí como en casa... eran tan adorables, como el padre. Nada más verme Gizmo intuyó mi intención y mi estado de nervios, me conocía tan bien! Le cogí de las manos y le dije muy flojito:

—¿Te vienes?

Miró hacia atrás, estaba con su familia, no podía hacerle esto.

—Gizmo, tráelos, que vengan todos. El coche, ¿tú sabes dónde está?

De un brinco subió a mi brazo y me guió por varios pasillos, yo notaba como un chaval me seguía, seguramente enviado por la señora del humo. Mientras caminábamos, Gizmo me miraba con cara de interrogación...

—Sí ya sé. No debería desconfiar, mi padre trabajó y confió en ellos. Pero no sé, me da mala espina.

Llegamos a una especie de garaje y bajo una tela gigante, estaba el De-  
lorian.

—¿Es precioso verdad? —Dijo una voz tras de mí.

Me giré y era un chico joven, con pinta de estudiante. Él vio a Gizmo e hizo un paso atrás

—Señor Gizmo, es un honor —y mirándome a mí dijo—... y usted deber ser... ¡Ay! Dios mío!

—¿Qué ocurre?

—¡¡¡¡Es el Señor Jones!!!! —Estaba tan entusiasmado que me asustó.

—Ese era mi padre. ¿Me enseñas el coche? He oído tantas cosas de él...

*Continuará...*

# SETSO EN PORRERAS

Buen vespero.

Ya hase unas tsetmanas que hago memoria. He trobado una capsa de sabatas con retallos de mis setsiones anteriores y me he adonado que vos he contado masa cosas. Por ventura vos haré un aplego de las millores, no estoy masa seguro però.

Mentrastanto, lo que no vos he contado es la ves que posé un anunsio en el periódico. No me jusguéis, que volía probar cosas nuevas y pienso que aquel año no pude anar a las revetlas, que es donde normalmente conosco a las famellas.

La cuestión es que mos estuvimos escribiendo con una famella bien buena durante una temporada. Porque volía que nos consiéramos mecor antes de trobarnos. Mos enviamos unas fotos. Yo le mané una que salía puyado a la somera, con mi cosino, allí en el troso. Con esto, me jodí en poblemas porque me demanó si habíamos de festeyar los tres. ¿Los tres? ¿Peró de qué putas me estaba charrando? Espardal, cuando me adoné, debí haberlo tallado, no se veuría la somera però. Quinas hechas.

En la darrera carta que me manó que qué cercaba, qué volía: fotra! ¿Qué volía? Bochar es lo que vulgo. ¿O tu no? ¿Qué casta de preguntas tson estas? No sé que deguera pasar porque no resibí respuesta ninguna.

Refletsión: Festeyar, festeyar, en persona mecor.

En Tòfol

# EXPERIMENT 0 – 0.8

[Too many failed attempts to boot. Shutting down completely]

# EXPERIMENT 0 - 0.2f

[Booting] [Initializing]

[Loading profile]

Elizabetha went out the door hungry of excitement, adjusting her face mask and ear plugs. Pollution levels were nearly Extreme that night.

Started thinking what would be the first place to go now while waiting for the tube-lift. It probably got stuck again on floor 206.

–F\*k\*rs! They always have to sc\*w with the tube as if there ware no one else living here. –She shouted though the new window as a crazy person–. Wait until I recover some credit to tell you exactly what I think of you t\*wt!

Some minutes later, the cabin opened in front of her, and could see the Palm-ciut in its glory. Oh, yes. She loved that city. She remembered living in at least two other places that she could be happy in but this, this one had everything. The underground alternative pubs in Palm-Platj and Lucmapolis. And the truly unknown and hidden Ghaldent. A complex carved in the very hill, forgotten after the latest war. Only some privileged ones knows of its existence. With its own cloak security protocols and alternative darknet and outsockets.

Out of the building and in the city bullet train. It was packed! What day was it today? They crossed the city, from Main Square to Mar Park, in 36 seconds. She remembered a new net-off place opened inside Saseu mall. Wasn't very sure it was going to be half exciting as the last business there but, well, the building was full of little alternative meeting pubs to choose from.



Once in the front door of the new place –Tradition–, she had to scan her subskin code and switch off her net link. That might be the start of a really good night after all.

Elizabeta froze in the middle of the movement. Her eyes suddenly emptied of all life. The place lost its colour first and integrity afterwards. And in a fraction of a second, she was suspended in the void.

–Ho sento. –A voice coming from the void.

Elizabeta turned 360 degrees on her y-axis. And, with the speed of a click, a new environment integrated around her. Then some colour. Life came back to her eyes and...

## EXPERIMENT 0 - 0.2f1

Out of the building and in the city bullet train. It was packed! What day was it today? She crossed the city, from Main Square to the nearest stop from Ghaldent in 1 minute and 93 seconds.

From outside, the Ghaldent complex looked like a bunker from an old movie. Half hidden in the hill, no signs, no nothing. If you didn't know what you were looking you would never guessed what was behind that steel hatch.

Elizabeta checked her device. Unhooked from main net and from tower connector, opened a terminal window, typed a code known by heart and run it. Her device buzzed twice and the hatch opened slowly with a high pitch noise and froze suddenly, in the middle of the move.

–Això no ens duu enlloc. –That voice of the void, came now from everywhere–. Una pèrdua de temps total. Un altre cop. –And everything went dark.

**[Sure you want to delete this profile? This can't be undone: Y/n]**

Continuarà...

Aman Nòlem

# TEN TO PERVERSION

## Acte 9. Les ombres fan olor a desesperació

Entràrem a una de les habitacions de manera aleatòria. Era asèptica, sobtadament asèptica. Tatami, futon, les parets blanques i un quadre de control que vàrem descobrir que feien anar les llums que canviaven de color depenent de la configuració introduïda en la pantalla. Deixàrem una de les preestablertes aleatòriament, un color que derivava del lila. El meu acompanyant em mirava esperant que digués alguna cosa, tal com li havia promès abans d'entrar. Em vaig presentar com a periodista d'investigació i que estava preparant un article sobre una organització clandestina que organitzava esdeveniments de caràcter sexual i que havia arribat fins aquí després de fer seguiment a una persona influent de l'illa i pel que semblava estava connectat amb algun tipus de corrupció institucional. No li vaig mentir, però tampoc volia destapar tot el que sabia sense cap mena de retorn.

Les seves celles es varen contreure, estava avesat a escutar converses i ha llegir entre línies. Empresari, vaig pensar. Era perillós, però alhora feia el joc més divertit i segurament podria treure informació més interessant. –Estic cercant algú. –Va contestar. Era una demostració clara de la seva voluntat de col·laboració. La seva contestació va fer que centenars de preguntes afloraren de sobte, però la meua experiència va fer que sols retornés una mirada neutra. El silenci sempre és la millor pregunta en aquestes situació. Bé, en totes les situacions llevades les quals necessita insultar a algú.

–Es diu Llum i ha desaparegut de sobte. La policia està al corrent i ho està investigant. Crec que també creuen que tenc alguna cosa a veure, l'inspector que em va interrogar pareixia que...

–No m'ho diguis. –Vaig interrompre–. El detectiu Sanz és el que du la investigació i has decidit mirar que pots esbrinar pel teu conte perquè has vist que és puto ranci aquell no trauria res en clar. No t'equivoquis, en Sanz és una puta rata vella que pot ser pitjor que una fístula al cul. –Vaig

remugar entre dents. Sabia bé que era un cabró sense miraments ni escrúpols a pesar del seu aspecte d'imbècil acabat que tenia.

–El coneixes? Com saps que era ell?

–Perquè és el que s'encarrega dels casos de desaparició, el conec massa bé i no tinc ganes de parlar més d'aquest cabró. –Per si no estava prou acollonat aquestes paraules sí que el varen acollonar. Una bufetada de realitat que li vendria bé. Jugar amb el detectiu Sanz no és bona idea.

–Vaig trobar la invitació a aquest, mmm... –No va saber com definir el lloc on estàvem–.

Vaig trobar la invitació a aquest local al mòbil de la llum, va ser l'única cosa a la qual em podia aferrar i sense saber com ja estava al local. Supòs que intentava, almanco, trobar algun dels amics de na Llum i que em pogués dir que putes estava passant. Però de moment no n'he vist a cap d'ells. Així que estic un altre cop perdut.

–Coneixies molt els seus amics?

–Tan sols els vaig veure un cop. –Es va aturar de parlar de sobte–. Això no és un interrogatori, estic fins a dalt que em facin preguntes. –L'escarafall em va agafar amb la guàrdia baixa.

–Mira, què et pareix si anem a veure què està passant a les altres habitacions a veure si trobem alguna cosa?

A la sala no hi havia ningú, ni tan sols els bàrmans que servien copes. Hi havia entrades il·luminades de verd i altres apagades. El codi era evident. Vaig fer un senyal amb els ulls i ens dirigirem a una de les que hi havia amb la llum verda. No hi havia porta a l'entrada com a la que ens havíem ficat nosaltres sinó que hi havia una sala d'espera il·luminada en penombra amb un vidre des d'on es podia veure l'interior de l'altra habitació que conformava l'estança. Hi havia una parella asseguda davant el vidre, fumant i mirant el que passava a l'altre costat. La mirada del meu company va canviar, subtil, gairebé imperceptible. Era evident que havia presenciat alguna escena pareguda. Li vaig agafar la mà i el vaig dirigir al costat més allunyat de la parella asseguda, un punt mort per poder controlar tot i passar desapercbut. Em va seguir sense deixar de mirar cap al vidre.

Estava fent notes mentals desesperadament. La coca ajuda a estar predisposat en aquesta fase de la investigació, sobretot quan la majoria de vegades no tens putes ganes d'estar amb gent, cosa que em passava més sovint del que m'agradaria admetre. Però definitivament no perquè els records siguin nítids i per poder fer un article com cal. Encara que havia desenvolupat una tècnica bastant eficient. Bàsicament compartimentava paraules claus a força de repetir-les i després les feia usar mentre

redactava. Eren com els exercicis que fèiem de petit d'ajuntar punts per aconseguir que la forma d'un dibuix quedés pintada.

El meu company estava tens, com si a l'altre costat del vidre hagués de sortir la persona que m'havia dit que cercava.

Una altra parella va aparèixer a l'altre costat i començaren a despullar-se, llepar-se, en definitiva varen començar a follar. La trempada es va desinflar, una gent tifa de merda mirant com folla una altra gent tifa de merda. Un puta entreteniment per a gent que té massa temps lliure i poca imaginació. L'home assegut a la cadira estava bavejant, mirava fixament mentre la dona es va aixecar i començar a palpar el vidre. En vaig tenir suficient de tanta imbecil·litat. Vaig sortir de l'habitació furiosa, mai m'ha agradat perdre el temps.

Després de tornar a l'habitació inicial em vaig girar, vaig empènyer al beneit del meu acompanyant tirant-lo sobre el llit. El vaig agafar desprevingut. Li vaig oferir una ratlla, que va declinar amablement. Les seves maneres excessivament pulcres em començaven a treure de polleguera.

—Basta de bajanades. Qui putes ets?

—Què?

—Que com et diuen?

—Marc.

Vaig respirar profundament, per intentar pensar amb claredat. A més la puta llum lila començava a desconcertar-me. La puta llum lila em produïa algun tipus de descontrol perquè la coca era bona i a l'escena de l'altra habitació no era destorbadora en absolut.

—No hi ha res a fer, aquí no trobarem res.

—Què?

—Que no trobarem res.

—Partim?

—Ets el paio més fat que he conegut darrerament.

—Treu-te la roba

—Perdó?

—Treu-te la roba.

—No estic...

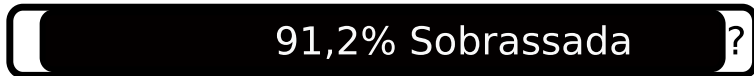
—No t'he demanat la teva opinió. Necessit pensar i pens millor després de pegar un clau i no tinc ganes de cercar o telefonar a ningú. Així que treu-te la roba.

*To be continued...*

A. Negre.

# VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -5 queda així:



7,4%  
Pene

Per aquest número podeu tornar a votar:

**Pene o sobrassada!**



Podeu votar enviant un missatge a:

 <https://www.instagram.com/cerebreco/>

 <http://facebook.com/cerebreco>

 <https://twitter.com/cerebreco>

 [cerebreco@protonmail.com](mailto:cerebreco@protonmail.com)

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram

 <https://t.me/s/cerebreco/>

# SUPORT I DONACIONS

Si teniu uns euros que vos sobrin, donau-nos-en uns quants que és per menjar:

 <https://ko-fi.com/cerebreco>

Projectes i llocs on donar suport als i les nostres col·laboradores:

 <https://amannolem.aixeta.cat/ca/subscriptions>

# IMATGES

Aquest número inclou imatges d'ús lliure de:

*Hand photo* creada per [freepik - www.freepik.com](http://www.freepik.com)

I sota llicència *Creative Commons* de:

Icona *checkout* CC By VM Design, FR

Enterprise NCC\_57690 CC By [Mark Hammar](#) from the Noun Project